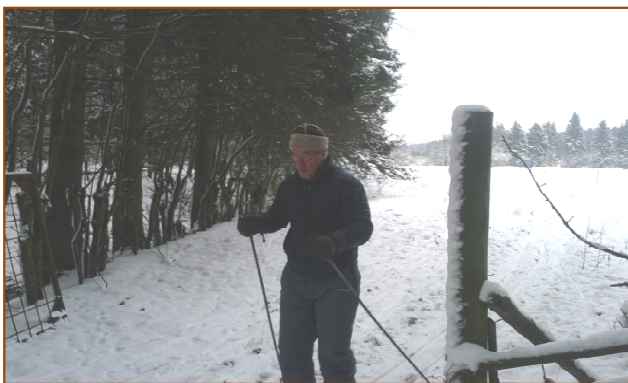

Xhoffraix 21/1/2016

Enkele dagen geleden belde Roger me op om vandaag te gaan langlaufen in de Oostkantons, een jaarlijkse traditie van ons beiden. Volgens weervrouw Sabine zou het immers de beste dag van de week zijn. Maar ik moest hem teleurstellen. Ik had om 9 uur een afspraak bij tandarts Pinte. Die brave man behandelde me echter zo goed, snel en efficiënt dat ik reeds om 9.30 uur van alle boren verlost was. Bij mijn thuiskomst telefoneerde ik onmiddellijk naar Roger of hij toch nog onverwacht naar Wallonië wou. De beste voetballer van groot Landen aller tijden, samen met mobilette Danny Boffin dan wel, was onmiddellijk akkoord.

Om 10.30 uur zaten we reeds op de autostrade richting Luik, Verviers en tenslotte Xhoffraix, dat was ons einddoel. Vlot verkeer op de weg zodat we de laatste Landense nieuwtjes konden uitwisselen. In een klein uur en na ongeveer 95 km bereikten we onze langlauf startplaats.

Op de parking stonden enkele bussen en een 20 tal auto's. Maar echt druk was het er niet. Dan de auto uit en ons klaarmaken voor de eerste tocht van deze winter. Mogelijkheden zat: 2, 5, 8,5 of 13,5 km. We zouden wel zien!

De eerste kilometers van de meerdere parcours liepen samen. Toen we op de splitsing kwamen van 8,5 en 13,5 km. was er overleg nodig. We

voelden ons goed en “dikke nekken” als we zijn kozen we voor de langste afstand. Tenslotte zijn wij beiden niet vies van exploten. Zo speelden we ooit drie uur lang de tennisfinale van de junior – veteranen op de gravel van LTC. Ook de tijdrut Hannuit - Landen staat op ons palmares. Ik had er 14 minuten voor nodig, Roger 13 minuten. Maar die was dan ook begeleid door sportief – directeur, Gaston – zaliger. Ook probeerden we op onze grote “plateau”, de muur van Huy op te rijden. Daar zagen we geen witte sneeuw zoals nu, maar zwarte. Ik ging regelmatig met de fiets tegen de vlakte, Roger reed dan weer paaltjes op de Ravel omver. Een boek kunnen we schrijven over onze exploten.

Drie zaken hebben we zeker gemeen. We drinken graag CTS, we lachen graag “een maal” en we jagen graag de anderen op”! Aan karakters kan je moeilijk iets veranderen!

De keuze voor de langste afstand was achteraf gezien niet de allerbeste. We dachten allebei dat we er nog 30 waren. Bovendien stelden zich twee problemen. De ex-speler van Olympic Charleroi had wat afdalingsvrees en mijn linker skischoen begaf het, zodat velcro soelaas moest brengen.

Op een gegeven moment naderden we een koppel. Ik zat juist achter de dame toen Roger me verwittigde: “ni te rap Bert of je zit beu hoere kop in heur achterste”. Ik wou niet liever! Ondertussen genoten we van de prachtige uitzichten in de bossen. Spijtig dat daar de loipen niet al te best waren. Na 3 uur en 30 minuten bereikten we uiteindelijk de aankomstlijn. Van kleren en schoenen wisselen was een video waard. Juist ouw peekes van 90. Desondanks hadden we toch genoten. Die dag pakken ze ons niet meer af. Onmiddellijk via Malmedy naar de autostrade. We snakten naar onze CTS. Even voor Luik nog in de file en dan full speed naar 't Kliekske. Bollen bestelde eerst twee Jupilers om zijn dorst te lessen, daarna schakelde hij gezwind over naar scotch. We palaverden nog ruim een uur in ons stamcafé.

Toen ik Roger naar huis reed zei hij: “ich gon naa ni no boove veur te sloope, ich sloop in de canapé.” Ikzelf vroeg Ingrid om mij naar boven te dragen, maar dat was van het goede teveel. Hoe mijn maat zich de volgende dag voelde weet ik niet, maar ik had buiten alle verwachtingen weinig last. Een reden om nog eens te gaan, maar dan minder kilometers op de latten en meer après ski.

Bert

